

POSTANOWIENIE

27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 27 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. D.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 24 września 2024 r., XXVII Ca 1876/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 września 2024 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w części zaskarżonej apelacją pozwanego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji w całości oraz o orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji, uwzględnienie apelacji pozwanego i oddalenie powództwa w całości.

We wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na siedem istotnych zagadnień prawnych dotyczących wykładni i stosowania art. 187 w zw. z art. 126 k.p.c., art. 132 § 1¹ k.p.c., art. 385¹, 353¹ k.c., a także potrzebę wykładni art. 365 § 1 w zw. z art. 366 k.p.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 ust.1 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej: „dyrektywa 93/13”), art. 385¹ § 1 i 2 k.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 i art. 8b ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c. w zw. z art. 2, 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji, art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 i art. 8b ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz art. 353¹ w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c. – budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sąd Najwyższy przypomina, że konstrukcja takiego zagadnienia powinna odpowiadać wymogom zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 390 § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). W konsekwencji dopuszczalne jest przedstawianie zagadnień (pytań) prawnych wyłącznie „do rozstrzygnięcia”, a nie „do uzupełnienia”. Pytanie takie, zaczyna się zawsze od partykuły pytajnej „czy”. Oznacza to, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, dokonuje się przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (postanowienie SN z 13 kwietnia 2000 r.,

III CZP 2/00). Przedstawione przez skarżącego siódme zagadnienie prawne tych wymagań nie spełnia.

W zakresie pierwszych trzech zagadnień prawnych skarżący zaniechał sporządzenia uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Nie zostały wobec tego przytoczone argumenty wskazujące na możliwe, rozbieżne interpretacje prawne, poglądy orzecznictwa ani doktryny. Rolą Sądu Najwyższego nie jest natomiast poszukiwanie argumentów uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w treści uzasadnienia skargi, a zwłaszcza podstaw kasacyjnych, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia SN: z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17; z 10 maja 2018 r., I CSK 800/17). Ponadto zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być powiązane z podstawami skargi w tym sensie, że jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla zasadności zarzutów kasacyjnych. Natomiast podniesione przez skarżącego zarzuty nie mają związku ze sformułowanymi w skardze pierwszymi trzema zagadnieniami, które dotyczą rozszerzenia powództwa, co prowadzi do wniosku, że rozstrzygnięcie tych zagadnień pozostaje bez wpływu na ocenę zasadności zarzutów i skargi.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga zaś wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający (zob. np. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Pozostałe sformułowane przez skarżącego problemy prawne nie czynią zadość tym wymaganiom, gdyż nie są nowe. Wprost przeciwnie, w dotychczasowym bogatym orzecznictwie Sąd Najwyższy odnosił się do tych zagadnień wielokrotnie i wyczerpująco. Swoistym zwieńczeniem orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego problematyki kredytów denominowanych lub indeksowanych jest uchwała składu całej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, do której treści oraz uzasadnienia, w tym również powołanego w nim orzecznictwa, należy odesłać. Trzeba przypomnieć, że według art. 87 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym uchwała składu całej Izby, z chwilą jej podjęcia, uzyskuje moc zasady prawnej, co oznacza, że wiąże inne składy Sądu Najwyższego (zob. art. 87 i 88 ustawy o Sądzie Najwyższym).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(D.Z.)

[r.g.]